

Sygn. akt I C 1536/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 4.037,32 zł (cztery tysiące trzydzieści siedem złotych i 32/100) wraz z odsetkami ustawowymi od 25 września 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 1.891,00 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt jeden złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa:

– od powoda A. K. kwotę 219,37 zł (dwieście dziewięćnaście złotych i 37/100),

– od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 877,47 zł (osiemset siedemdziesiąt siedem złotych i 47/100).

Sygn. akt I C 1536/14

UZASADNIENIE

A. K. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5.020,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 20 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że 17 maja 2014 roku brał udział w kolizji, w której uszkodzony został jego samochód. Ponadto, w wyniku tegoż zdarzenia powód doznał urazu kręgosłupa. Pozwany, będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, wypłacił powodowi tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd kwotę 3.105,03 zł, odmawiając przy tym zapłaty zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia. Na sumę dochodzoną pozwem składały się następujące kwoty: 142,35 zł tytułem odszkodowania za zakup leków, 3.877,65 zł tytułem dalszej części odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe oraz 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma strona pozwana co do zasady przyznała swoją odpowiedzialność z tytułu zdarzenia z 17 maja 2014 roku, z tym że – według pozwanego – prawidłowo określił on wysokość odszkodowania przyznanego powodowi za szkodę w pojeździe. Ponadto, strona pozwana w całości zakwestionowała żądanie zapłaty zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia, podnosząc, że zakres uszkodzeń pojazdu wykluczał możliwość odniesienia obrażeń, a występujące u powoda schorzenia kręgosłupa miały charakter samoistny (k. 17-20).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 maja 2014 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uczestniczył A. K., kierujący stanowiącym jego własność samochodem marki C. (...), rok produkcji 2001. Sprawcą kolizji był S. S., kierujący samochodem O. (...), który posiadał wówczas ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Bezpośrednio po zdarzeniu A. K. nie skarżył się na żadne dolegliwości zdrowotne.

Okoliczności bezsporne i dowód:

- zeznania świadka S. S. (k. 59-59v).

W wyniku zdarzenia pojazd C. (...) uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawcy kolizji. Wartość samochodu C. przed powstaniem szkody wynosiła 11.900,00 zł. Koszty naprawy powstałych uszkodzeń wynosiły: 13.134,67 zł z zastosowaniem nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu (pierwsza kategoria dyrektywy (...)) oraz stawek autoryzowanych stacji obsługi, 12.355,46 zł z zastosowaniem nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu (pierwsza kategoria dyrektywy (...)) oraz stawek warsztatów nieautoryzowanych lub 9.319,54 zł z zastosowaniem nowych części zamiennych grupy P (trzecia kategoria dyrektywy (...)) oraz stawek warsztatów nieautoryzowanych. Uszkodzone w pojeździe A. K. części nie miały zamienników z drugiej grupy dyrektywy (...), tj. części oryginalnych z logo producenta części. W pierwszych dwóch wariantach koszt naprawy przewyższał wartość samochodu w stanie sprzed wystąpienia szkody, natomiast trzeci wariant naprawy nie zapewniał jej wymaganej jakości. W pierwszych dwóch wariantach wystąpiła w pojeździe tzw. szkoda całkowita. Wartość pozostałości wynosiła natomiast 5.400,00 zł. A. K. naprawił samochód przy pomocy szwagra J. B. z użyciem części oryginalnych, zarówno nowych jak i używanych. Naprawa trwała 5-6 dni.

Dowody:

- prywatny kosztorys naprawy pojazdu (k. 11-12),

- zeznania świadka J. B. (k. 43v-44),

- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. S. D. (k. 66-94) oraz pisemna opinia uzupełniająca (k. 109).

Po wypadku A. K. odczuwał dolegliwości w kręgosłupie. Po około 2 tygodniach, w dniach od 3 do 13 czerwca 2014 roku przebywał w szpitalu. W okresie od 3 czerwca do 2 lipca 2014 roku korzystał ze zwolnienia chorobowego. Rozpoznano u niego dwupoziomą dyskopatię lędźwiową i lędźwiowo-krzyżową, która jednak nie miała związku ze zdarzeniem drogowym z 17 maja 2014 roku. Wada kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym miała charakter wrodzony, a dwupozioma dyskopia kręgosłupa charakter wtórny. A. K. od 2012 roku cierpiał na okresowe dolegliwości bólowe promieniujące do kończyn dolnych. Doznany 17 maja 2014 roku uraz przyczynił się do ujawnienia tych dolegliwości, ale nie był ich przyczyną. W wyniku zdarzenia A. K. nie doznał stałych bądź długotrwałych ubytków na zdrowiu, a rozpoznany 2 tygodnie po wypadku pourazowy zespół korzeniowy nie różnił się przedmiotowo od dolegliwości, na które skarżył się już w 2012 roku. W 2013 roku miał inny wypadek komunikacyjny, w którym również doznał urazu kręgosłupa. Na skutek przebytego w 2014 roku kolejnego wypadku, nasiliły się u niego bóle w odcinku

łędźwiowo-krzyżowym ograniczające ruchomość i częściowo promieniujące do kończyn dolnych, jak też zwiększyła się intensywność bólu odczuwanego przed zdarzeniem. W skali 1 do 10 ból bezpośrednio po wypadku miał nasilenie 6, po leczeniu i fizykoterapii 2, a w dniu badania przez biegłych o. Z uwagi na dolegliwości bólowe A. K. miał problemy ze snaniem, jak też przez pewien czas nie mógł wykonywać wszystkich czynności przy prowadzeniu gospodarstwa rolnego, przy których pomagała mu rodzina.

Dowody:

- dokumentacja medyczna dotycząca stanu zdrowia A. K. (k. 4, 5, 7, 46-49, 51-52),
- zeznania świadków: J. B. (k. 43v-44), K. K. (k. 44) i I. K. (k. 44-44v),
- łączna pisemna opinia biegłych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej dr. n. med. W. W. i neurologii lek. med. B. B. (k. 128-130) oraz pisemne opinie uzupełniające (k. 158, 163).

Wskutek nasilenia dolegliwości bólowych po wypadku A. K. musiał zażywać środki przeciwbólowe oraz maści. Na leki wydał łącznie 142,35 zł.

Dowody:

- rachunek za zakup leków (k. 6),
- zeznania świadków: K. K. (k. 44) i I. K. (k. 44-44v).

W dniu 20 maja 2014 roku (...) S.A. przyjęła od A. K. zgłoszenie szkody. Decyzją z 3 czerwca 2014 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 3.105,03 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe, nie wypłacając tytułem zadośćuczynienia jakiegokolwiek kwoty.

Dowody:

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z 3.06.2014 r. (k. 8-10),
- wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach szkody (płyta CD-R w kopercie na k. 33).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadków oraz opinie biegłych z zakresu techniki samochodowej oraz chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii.

Autentyczność i prawdziwość dowodów z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej nie była kwestionowana przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd uznał również za wiarygodną prywatną wycenę kosztów naprawy dołączoną do pozwu (k. 8-10), albowiem znalazła ona następnie odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. S. D., albowiem była ona jasna, rzetelna i przekonująca, a nadto – po jej uzupełnieniu – nie była podważana przez którąkolwiek ze stron. Z podobnych względów sąd podzielił w całości treść i wnioski opinii biegłych z zakresu medycyny, która po uzupełnieniu również nie była kwestionowana przez strony.

Na walor wiarygodności zasługiwały ponadto zeznania świadków, albowiem pokrywały się one z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów i opinii biegłych.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda (k. 59v), gdyż ten bez usprawiedliwienia nie stawiał się na termin swojego przesłuchania (art. 302 § 1 k.p.c.).

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne w znacznej części były bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z 17 maja 2014 roku. Spór natomiast dotyczył zakresu poniesionej przez powoda szkody materialnej związanej z naprawą pojazdu, zwrotu kosztów leczenia oraz zasadności i wysokości roszczenia z tytułu poniesionej szkody niematerialnej i związanego z nią roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 zdanie 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast w myśl art. 445 § 1 k.c., w tych samych wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Wniesionym pozwem powód domagał się zapłaty pozostałej części odszkodowania w wysokości 3.877,65 zł za uszkodzenia samochodu powstałe w wyniku zdarzenia drogowego z 17 maja 2014 roku. Mając na uwadze treść i wnioski opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej, odrzucić należało możliwość wykonania naprawy według trzeciego wariantu (z zastosowaniem nowych części zamiennych z grupy P – trzeciej kategorii dyrektywy (...) oraz stawek warsztatów nieautoryzowanych), a to ze względu na niezadowalającą jakość naprawy. Wszak naprawienie szkody powinno prowadzić do przywrócenia stanu poprzedniego (art. 363 § 1 k.c.), którego ten wariant naprawy nie zapewniał. Natomiast przy przyjęciu któregośkolwiek z pierwszych dwóch wariantów przedstawionych przez biegłego, powstała szkoda należało zakwalifikować jako całkowitą. W tej sytuacji, aby odszkodowanie nie prowadziło do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, górną jego wysokością powinna być wartość pojazdu sprzed wystąpienia szkody, która wynosiła 11.900,00 zł. Przy ustaleniu, że wartość pozostałości, które powód zachował dla siebie, obliczona została na kwotę 5.400,00 zł, należne mu odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe wynosiło 6.500,00 zł (11.900,00 zł – 5.400,00 zł). W konsekwencji, wobec wypłaty na rzecz poszkodowanego przez zakład ubezpieczeń do tej pory sumy 3.105,03 zł, do zapłaty pozostała jeszcze kwota 3.394,97 zł (6.500,00 zł – 3.105,03 zł).

W odniesieniu do żądania zapłaty zadośćuczynienia – w ocenie sądu – mając na uwadze całokształt okoliczności faktycznych sprawy – strona powodowa wystarczająco wykazała, że skutkiem przedmiotowego zdarzenia drogowego był również przynajmniej rozstrój zdrowia powoda. Choć z opinii biegłych z zakresu medycyny wynikało ponad wszelką wątpliwość, że schorzenia kręgosłupa u powoda miały charakter samoistny i pozostawały bez związku z wypadkiem, to jednak zdarzenie to przyczyniło się do ujawnienia tych dolegliwości. Ponadto, wskutek wypadku nastąpiło zwiększenie intensywności i nasilenia dolegliwości bólowych kręgosłupa powodujące ograniczenia w ruchomości. W ocenie sądu, z tytułu tylko tej krzywdy należało się powodowi zadośćuczynienie w wysokości 500,00 zł. Przyznaniu wyższej kwoty sprzeciwiała się przede wszystkim niemożność przesłuchania powoda, na podstawie którego sąd mógłby bardziej szczegółowo poznać, jakie skutki na zdrowiu powoda wywołało zdarzenie z 17 maja 2014 roku.

Wreszcie sąd uznał za zasadne w całości żądanie zwrotu kosztów leczenia w wysokości 142,35 zł. Kwota ta wynikała z przedłożonego przez powoda rachunku, który obejmował leki przeciwbólowe i maści. Mając na uwadze datę wykupienia leków, co miało miejsce w niedługim czasie po zdarzeniu, jak również udowodniony fakt występowania u poszkodowanego nasilenia dolegliwości bólowych związanych z wypadkiem, zdaniem sądu, wykazany został związek przyczynowy tego wydatku z przedmiotowym zdarzeniem.

Z podanych względów, na podstawie art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c., sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku, zasądając od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 4.037,32 zł (3.394,97 zł

tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe + 142,35 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia + 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia).

O odsetkach ustawowych należnych do 31 grudnia 2015 roku orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. O odsetkach ustawowych za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016 roku orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu nadanym powołaną ustawą. Jako datę początkową naliczania odsetek sąd przyjął następny dzień po doręczeniu pozwanemu pozwu (k. 34), albowiem dopiero wówczas nastąpiła konkretyzacja co do wysokości roszczenia powoda z tytułu szkody w pojeździe, a żądania zwrotu kosztów leczenia i zapłaty zadośćuczynienia zostały wówczas zgłoszone po raz pierwszy.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 80 %, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 2.668,00 zł z tytułu: opłaty sądowej od pozwu w wysokości 251,00 zł, zaliczki na poczet opinii biegłych w wysokości 1.200,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 1.200,00 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm./) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Należał mu się zatem od pozwanego zwrot kwoty 2.134,40 zł, stanowiącej 80 % poniesionych kosztów procesu. Natomiast pozwany wygrał proces w 20 %, ponosząc koszty w łącznej wysokości 1.217,00 zł z tytułu: wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.200,00 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm./) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Należał mu się zatem od powoda zwrot kwoty 243,40 zł, stanowiącej 20 % poniesionych kosztów procesu. Po stosunkowym rozliczeniu tych kosztów, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 1,891,00 zł.

O nakazaniu pobrania od powoda i pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwot odpowiednio 219,37 zł i 877,47 zł w punkcie IV. sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 623). Wydatki związane z postępowaniem, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, wyniosły łącznie 1.096,84 zł, a składały się z części wynagrodzenia biegłych w wysokości 612,08 zł (983,06 zł /k. 96-97/ + 405,36 zł + 287,73 zł + 40,00 zł /k. 133-134/ + 95,91 zł /k. 165-166/ – 1.200,00 zł uiszczony przez powoda zaliczki) oraz zwrotu kosztów stawiennictwa świadka na rozprawie w wysokości 484,76 zł (k. 58). Na powoda przypadła zatem do pobrania kwota stanowiąca 20 % wydatków, a na pozwanego 80 % wydatków, tj. w zakresie, w jakim strony przegrały niniejszą sprawę.